CAPITOLUL 2

Inversarea Dorinţei

Forţa superioară:
Forţa mişcării înainte

VINNY ERA UN PACIENT AL MEU ŞI ERA „ÎNZESTRAT" cu o „calitate" îndoielnică: avea capacitatea unică de a enerva orice om pe care îl cunoştea la numai câteva minute de la întâlnirea lor. La prima noastră şedinţă l-am salutat politicos, dar mi-a răspuns pe un ton sarcastic:

– Salut, măreţ doctor. Ce faci? Măsori rahatul cu ruleta? Poate că ţi s-ar potrivi mai bine o slujbă la IKEA[1]!

Când nu-şi folosea sarcasmele pentru a-i scoate din minţi pe oameni, Vinny era un comediant destul de talentat. Din păcate, acest lucru nu se reflecta în CV-ul lui. Când l-am cunoscut, avea 33 de ani şi era comedian de mai bine de zece ani, dar nu reuşise niciodată să iasă din circuitul micilor cluburi. Şi asta nu pentru că i-ar fi lipsit ocaziile. Avea un

[1] Companie olandeză specializată în vânzarea de piese de mobilier, uşor de asamblat la domiciliu. (n. tr.)

impresar foarte dedicat, care se lupta sincer să îi găsească lui Vinny oportunităţi de succes: spectacole în cluburi mari, talk showuri, sitcom-uri de televiziune. Deşi competiţia este foarte dură în acest domeniu, Vinny avea un mare avantaj: era incredibil de amuzant. Din păcate, tot el era cel care sabota eforturile impresarului său. De pildă, acesta i-a aranjat odată o întâlnire cu proprietarul unui club dintre cele mai vestite, care i-ar fi putut revoluţiona cariera lui Vinny, dar acesta nu s-a prezentat. Nici măcar nu l-a sunat pe proprietar pentru a-i explica de ce nu poate veni şi pentru a reprograma întâlnirea. Exasperat, impresarul l-a ameninţat pe Vinny că îşi va da demisia dacă nu va fi de acord să facă terapie cu mine.

– M-am decis să îi fac pe plac, mi-a spus Vinny, făcându-mi complice cu ochiul.

L-am întrebat pe Vinny de ce nu s-a prezentat la întâlnire. Mi-a oferit un pretext ridicol (mai târziu aveam să aflu că acesta era un tipar în cazul lui):

– Nu reuşesc să mă trezesc dimineaţa, mi s-a plâns el pe un ton iritat, iar impresarul meu ştie foarte bine acest lucru.

– Şi nu ai fi putut face o excepţie de această dată, ştiind cât de importantă era această întâlnire pentru cariera ta?

Vinny a scuturat din cap şi mi-a răspuns pe un ton care nu admitea nicio replică:

– Nu. Nu am de gând să cad în capcana: „Fă orice de dragul carierei tale." E prea mare stresul!

Nu era de mirare că Vinny se afla într-un impas cu cariera sa, dacă sculatul de dimineaţă i se părea un efort

prea solicitant. De altfel, acea întâlnire ratată nu era decât ultimul act de autosabotare al lui Vinny. Într-un alt caz, impresarul său îi programase un spectacol într-un mare amfiteatru unde se ţinea un eveniment de strângere de fonduri pentru un scop caritabil. Deşi la început a avut succes, în cele din urmă publicul a început să îl huiduiască atunci când Vinny a început să spună glume ofensatoare. Nimic nu părea să îi facă o plăcere mai mare decât să îi scoată din minţi pe oameni.

Când impresarul său i-a aranjat un spectacol în cadrul unei petreceri sofisticate de la Hollywood, la care Vinny ar fi putut cunoaşte oameni importanţi ce fac angajări pentru serialele de comedie TV, Vinny a apărut beat, răvăşit şi mirosind a vomă.

– Te-ai întrebat vreodată de ce îţi sabotezi singur cariera? l-am întrebat.

– Nu-mi sabotez nicio carieră, mi-a răspuns el. Pur şi simplu, nu accept să devin sclavul nimănui. Începi prin a pupa în fund pe cineva la o petrecere, acesta îţi face o mică favoare şi în scurt timp te trezeşti că îţi cenzurează cele mai bune glume şi ajungi să spui bancuri cu „un pinguin într-un bar…" – şi totul numai pentru a-i face celuilalt pe plac!

Dacă *a-i face celuilalt pe plac* însemna să te prezinţi la timp la o întâlnire, atunci *exact asta* trebuia să facă Vinny. Din păcate, perspectiva lui asupra vieţii era complet diferită.

– Sarcina mea este să fiu amuzant, nu prietenos. Dacă vei un tip „prietenos", nu ai decât să angajezi pe cineva care crede că maioneza pe pâine este un mic dejun nutritiv. I-aş

putea dona chiar o pungă de hârtie ca să-şi aducă sandviciul la slujbă.

Vinny era un expert absolut în distrugerea unei cariere. Ce era şi mai rău era că se convinsese singur că are dreptate. În realitate, era un bluf.

– Păi, în cazul acesta înseamnă că ştii foarte clar ce îţi doreşti de la viaţă. În locul tău, eu m-aş duce la impresar şi l-aş concedia, spunându-i că mă pot descurca fără el. La urma urmelor, eşti extrem de fericit cu viaţa ta actuală şi fără îndoială că îţi poţi programa singur spectacolele în cluburi.

Mi-am băgat carneţelul şi pixul înapoi în sertar şi m-am ridicat.

– Dacă întrerupem acum şedinţa, nici măcar nu ţi-o voi factura.

Vinny a făcut ochii mari.

– Bine dar… dar eu… credeam că am putea… s-a bâlbâit el. A închis ochii şi a încercat să se adune. Nu se pune problema că *nu îmi doresc* să rezolv această problemă.

– Atunci ce-ar fi să îmi spui sincer de ce te sabotezi singur?

A mai durat o vreme, dar în cele din urmă a recunoscut că ura situaţiile în care norocul său depindea de alţi oameni: interviurile, audiţiile, chiar şi telefoanele date cuiva care l-ar fi putut ajuta cu cariera lui. Aceste situaţii îl făceau să se simtă vulnerabil, aşa că le evita ca pe ciumă.

L-am întrebat atunci de ce îl deranja atât de mult ideea că avea nevoie de alţi oameni.